

Sygn. akt VI ACa 1225/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Grażyna Kramarska

Sędziowie: SA Jolanta Pyżlak

SA Marek Kolasiński (spr.)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Męczkowska

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 7 maja 2015 r.

sygn. akt XVII AmE 99/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu następującą treść:

I. uchyla decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 maja 2014 roku, (...) w całości;

II. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz M. S. kwotę 460 zł (czterysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz M. S. kwotę 370 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1225/15

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, w dniu 29 maja 2014 r., wydał decyzję, w której:

- na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3,4 oraz ust. 6 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. przedsiębiorca – M. S. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. S. z siedzibą w miejscowości S., gmina J. naruszył warunek 2.2.2. udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 15 września 2004r. nr (...) z późniejszymi zmianami, w ten sposób, iż wprowadził do obrotu poprzez stację paliw mieszczącą się w miejscowości S., ul. (...), gaz propan-butan o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra(...) z dnia 28 grudnia 2006r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)) (Dz.U. z 2006r. Nr 252, poz. 1851 oraz z 2012r. Nr 1, poz. 13),

2. za działanie opisane w punkcie 1 – wymierzył przedsiębiorcy M. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. S. z siedzibą w miejscowości S., gmina J., karę pieniężną w wysokości 12 000 zł (słownie: dwanaście tysięcy złotych) co stanowi 0,37 % przychodu ww. przedsiębiorcy, osiągniętego z działalności koncesjonowanej w 2013r.

Odwołaniem złożonym w dniu 16 maja 2014r. powód – M. S. zaskarżył decyzję w całości. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. naruszenie § 2 i 3 rozporządzenia Ministra (...) z dnia 31 stycznia 2007r. w sprawie sposobu pobierania próbek gazu skroplonego ((...)) (Dz.U. Nr 44, poz. 279) poprzez uznanie, że próbki gazu na stacji odwołującego się w miejscowości S. w dniu 24 października 2013r. zostały pobrane prawidłowo, a co za tym idzie, że wyniki badania próbki podstawowej i próbki kontrolnej są prawidłowe, w sytuacji gdy wyniki tych badań są różne, a pobrania próbek dokonano w sposób nieprawidłowy,

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że koncesjonariusz nie dochował należytej staranności jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą i tym samym naruszył warunek 2.2.2. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi w sytuacji gdy dostawca gazu (...) na stację odwołującego się – J. S. – posiada ważny certyfikat jakości zakupionego gazu, a zatem odwołujący się stworzył taką organizację obrotu aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom, wobec czego dochował należytej staranności czyniąc wszystko, czego można było od powoda rozsądnie wymagać.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wniósł o uchylenie decyzji w całości i zasądzenie kosztów procesu .

Pozwany odpowiadając na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o jego oddalenie w całości w tym o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 7 maja 2015 r., Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powoda M. S. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie na następujących rozważaniach faktycznych i prawnych.

Przedsiębiorca – M. S. prowadzi działalności gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Regulacji Energetyki z dnia 15 września 2004 r. nr (...) zmienionej decyzją z dnia 27 marca 2006r. nr (...).

Warunek koncesji 2.2.2 zawiera postanowienie, że „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami”.

Z akt sprawy postępowania administracyjnego wynika, że w trakcie kontroli przeprowadzonej w dniu 24 października 2013r. na terenie stacji paliw przy ul. (...) w B. należącej do M. S. inspektorzy (...) w B. pobrali do badań próbkę gazu ((...)) podstawową i próbkę kontrolną z dwóch zbiorników o pojemności 4800 dm⁽³⁾, z partii 4122,5 ton - każda w ilości 2,3 litra. Czynność ta została utrwalona protokołem pobrania próbek gazu oznaczonych kolejno numerem (...) i (...).

Badania laboratoryjne przeprowadzone przez akredytowane laboratoria, których wyniki zostały udokumentowane wykazały, że gaz ((...)) nie spełnia wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra (...) z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)) (Dz. U. Nr 251, poz.1851), z uwagi na przekroczenie całkowitej zawartości siarki – stwierdzono 80 mg/kg (norma 50 mg/kg) przy tolerancji + 9 mg/kg, natomiast wynik badania próbki kontrolnej – przeprowadzonej na wniosek kontrolowanego. – stwierdzono 76 mg/kg (norma 50 mg/kg) przy tolerancji + 9 mg/kg.

M. S. dysponował raportem kontroli próbki mieszaniny propan-butan ((...)) przeprowadzonej w dniu 16 września 2013r. przez laboratorium (...) S.A. na okoliczność jakości paliwa nabytego od dostawcy – Firma (...)

Od dnia 6 marca 2014 r. Prezes URE prowadził postępowanie z urzędu w sprawie o wymierzenie kary pieniężnej za naruszenie warunków koncesji.

Pismem z 24 marca 2014 r. M. S. podniósł, że stację paliw zaopatruje w gaz od stałych dostawców, od których otrzymuje świadectwo jego jakości.

M. S. osiągnął z działalności koncesjonowanej w roku 2013 przychód w wysokości 3.206.000, zł oraz dochód w wysokości 165 203,70 zł.

Zawiadomieniem z 29 maja 2014 r., Prezes URE, w oparciu o art. 10 § 1 k.p.a., powiadomił M. S. o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy oraz o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. Z prawa tego powód nie skorzystał.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

W ocenie Sądu Okręgowego, Prezes URE jest zobligowany, a nie uprawniony, do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, gdy stwierdzi, że zaistniały okoliczności podlegające karze.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Prezes URE słusznie uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Sąd Okręgowy stwierdził, że powód, akceptując warunki udzielonej mu koncesji, zaakceptował również warunek określony w punkcie 2.2.2., zgodnie z którym koncesjonariusz nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w niniejszej koncesji, których parametry jakościowe są niegodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów lub z norm określonych obowiązującymi przepisami.

Sąd Okręgowy, przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniu zarzutów, stwierdził, że zmierzają one do wzruszenia podstawy ustaleń faktycznych, w oparciu o które pozwany wydał zaskarżoną decyzję, poprzez kwestionowanie sposobu pobrania próbki podstawowej i kontrolnej do przeprowadzonych badań laboratoryjnych stwierdzających jakość gazu płynnego ((...)), a w konsekwencji do kwestionowania wyników tych badań.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż postępowanie przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jest postępowaniem kontrydiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co jednak nie pozbawia stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów na ich poparcie, a interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach.

W ocenie Sądu Okręgowego temu ciężarowi strona powodowa nie podołała, bowiem kwestionując wyniki badań i sposób pobrania próbek paliwa do tych badań, powód nie powołał żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Sąd Okręgowy wskazał, iż z art. 12 ustawy o monitorowaniu i kontrolowaniu jakości paliw wynika, że przedmiotowym systemem zarządza Prezes UOKiK, a czyni to przy pomocy Inspekcji Handlowej. W toku kontroli, inspektorzy Inspekcji Handlowej pobierają dwie próbki paliwa, podstawową i kontrolną, czynność tę utrwała się w formie protokołu (art. 20 ust.1 ustawy o monitorowaniu i kontrolowaniu jakości paliw). Protokół jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. i korzysta z waloru prawdziwości tego co zostało w nim stwierdzone. Sąd Okręgowy podkreślił, iż samo stwierdzenie, że dokument urzędowy może być niezgodny z prawdą, nie stanowi zaprzeczenia jego prawdziwości i nie podważa jego mocy dowodowej oraz stanął na stanowisku, że strona powinna udowodnić, że zawarte w nim oświadczenie jest niezgodne z prawdą (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 8 stycznia 2003 r., II CKN 247/01, LEX nr 75250).

W ocenie Sądu Okręgowego, ograniczenie się przez powoda jedynie do twierdzenia że - sposób pobrania próbki gazu nie był w jego ocenie właściwy – nie narusza mocy dowodowej protokołu jako dokumentu urzędowego a także nie podważa prawidłowości stwierdzonego w nim wyniku badania próbki gazu (...) przeprowadzonego przez akredytowane laboratorium. Na uwagę Sądu Okręgowego zasługuje również okoliczność, że z punktu 2 protokołu kontroli z dnia 24.10.2013r., dotyczącego pobierania próbek wynika, że zostały one pobrane według metodyki zgodnej z rozporządzeniem Ministra (...)z dnia 31.01.2007 r. w sprawie sposobu pobierania próbek gazu skroplonego (...).

W ocenie Sądu Okręgowego podnoszenie dopiero na etapie postępowania odwoławczego zarzutu naruszenia przez kontrolerów zasad pobierania próbek gazu skroplonego ze zbiorników, tj. bez wymieszania zawartości, jest spóźnione i nieuzasadnione. Zarzuty te należało bowiem podnieść w toku postępowania prowadzonego w związku z kontrolą, i to w tym postępowaniu zarzuty te powinny być wyjaśnione. Zgodnie bowiem z art. 20 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, ustalenia kontroli inspektor dokonuje w protokole kontroli, do którego kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio lub na piśmie w terminie 7 dni od przedstawienia protokołu do podpisu. Sąd Okręgowy wskazał, iż powód nie zgłosił żadnych uwag do protokołu pobrania próbek, nie odmówił jego podpisania, podpisał bez zastrzeżeń protokół kontroli, oraz nie skorzystał z możliwości złożenia uwag na piśmie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie zasługują także na uwzględnienie zarzuty powoda o nierzetelności wyników badań mającej wynikać z różnic, co do wielkości zawartości siarki stwierdzonej w próbce podstawowej i kontrolnej. Sąd I instancji wskazał, że badania te były przeprowadzone przez dwa różne akredytowane laboratoria, które mogące stosować odmienne metody badawcze, a ponadto wyniki obu badań różniły się w niewielkim stopniu i oba wskazywały na niezgodność jakości gazu z normami określonymi w rozporządzeniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle zebranych w niniejszej sprawie dowodów, Prezes URE prawidłowo wykazał, że powód, jako koncesjonowany przedsiębiorca, w dniu 17 marca 2011r. na terenie należącej do niego stacji paliw czynił przedmiotem obrotu gaz płynny (...) niespełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra(...) z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)) (Dz.U. z 2006r. Nr 251, poz. 1851 ze zm.) przez przekroczenie zawartości siarki.

Tym samym, zdaniem Sądu Okręgowego, uprawnione w świetle zgromadzonego materiału w sprawie jest twierdzenie, że powód naruszył warunek 2.2.2 przyznanej koncesji, a w konsekwencji, iż doszło do wypełnienia hipotezy normy sankcjonowanej z art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Sąd Okręgowy uznał, że działanie powoda bezsprzecznie stanowiło naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, co w pełni uzasadniało nałożenie na niego kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności uzasadniających zmianę przedmiotowej decyzji, także w zakresie nałożonej na powoda kary pieniężnej. Sąd Okręgowy uznał bowiem, że wobec stwierdzenia nieprzestrzegania

przez powoda obowiązków wynikających z koncesji, kara pieniężna na poziomie 0,37 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2013 roku nie jest wygórowana. Sąd Okręgowy zaznaczył, że Prezes URE mógł, stosowanie do treści art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy. W ocenie Sądu Okręgowego, przy ustalaniu wysokości kary, pozwany prawidłowo uwzględnił to, że przedsiębiorca nie był dotychczas karany, a także słusznie wziął pod uwagę stopień szkodliwości popełnionego czynu i możliwości finansowe powoda.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż obowiązek, którego przedsiębiorca nie dopełnił służy realizacji celów prawodawcy z zakresu ochrony środowiska, zdrowia oraz interesu użytkowników tj. prawidłowe użytkowanie silników zamontowanych w pojazdach.

Sąd Okręgowy kierując się zasadą podwyższonej ochrony sądowej karanego przedsiębiorcy, rozważył również możliwość zastosowania art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne, uprawniającego pozwanego do odstąpienia od wymierzenia kary, o ile wystąpią przesłanki w tym przepisie określone tj. zaprzestanie naruszania prawa lub zrealizowanie obowiązku oraz znikomy stopień szkodliwości czynu.

Sąd Okręgowy uznał za trafną ocenę Prezesa o znacznej szkodliwości dokonanego przez powoda naruszenia, z uwagi na negatywny wpływ zawyżonej zawartości siarki w paliwie na środowisko naturalne i stan pojazdów, a także z uwagi na wielkość dokonanego przekroczenia.

Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego, powód nie wykazał, że podjął działania, w celu zaprzestania naruszenia obowiązku o charakterze ciągłym, mające wyeliminować wprowadzanie do obrotu paliwa ((...)) nie odpowiadającego obowiązującym normom. Sąd I instancji stwierdził, iż powód nie wykazał, że wystąpiły obiektywne okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie mu odpowiedzialności za naruszenie przepisów ustawy oraz nie podjął inicjatywy dowodowej w zakresie wyjaśnienia przyczyny, z powodu których wprowadzone do obrotu paliwo wykazało przekroczenie parametru siarki. Zdaniem Sądu Okręgowego, zachowanie powoda godziło bezpośrednio w dobra chronione, ponieważ przekroczony parametr ma wpływ na pracę silników pojazdów i na środowisko.

Sąd Okręgowy podkreślił, że kara pieniężna, o której mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc powinna być realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powoda, jego dotychczasowe zachowanie i możliwości finansowe, a w szczególności fakt naruszenia warunku koncesji w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE.

Z tych względów Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, oddalił je na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawo energetyczne w zw z art.479⁵³ § 1 k.p.c.

Powód zaskarżył wyrok w całości apelacją, zarzucam mu naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego i należytego rozważenia materiału dowodowego, a przede wszystkim:

1) bezpodstawnym uznaniu, że zarzuty powoda dotyczące naruszenia przez kontrolerów zasad pobierania próbek gazu skroplonego ze zbiorników tj. bez wymieszania zawartości, są spóźnione i nieuzasadnione,

2) nieuzasadnionym uznaniu, iż zastrzeżenia do sposobu pobierania próbek gazu winny być zgłoszone przez powoda tylko i wyłącznie w postępowaniu prowadzonym w związku z kontrolą, i tylko w tym postępowaniu zarzuty te powinny być wyjaśnione oraz, że brak jest możliwości podnoszenia ich przed Sądem.

W konkluzji apelacji, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie za zasadnego odwołania powoda oraz zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się zasadna, choć z przyczyn innych niż wskazane w jej uzasadnieniu.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a jego ustalenia Sąd Apelacyjny przyjął za własne.

W zaskarżonej decyzji Prezes URE orzekł, że M. S. naruszył warunek 2.2.2. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, w ten sposób, że „wprowadził do obrotu poprzez stację paliw (...) gaz propan-butan o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra (...) z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...))”. Za działanie to Prezes URE wymierzył M. S. karę wysokości 12.000 zł. Jako podstawę normatywną przedmiotowej decyzji wskazano art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3, 4 oraz 6 w zw. z art. 30 ust. 1 prawa energetycznego w zw. z art. 104 kpa.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 pe, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Dla wykładni tego przepisu węzłowe znaczenie ma wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2011 r., III SK 18/11. Wskazano w nim, że art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego nie może stanowić podstawy „dla nakładania kar pieniężnych na przedsiębiorstwa energetyczne za dowolne uchybienie jakimkolwiek przepisowi prawa”. W orzeczeniu tym podkreślono, że wskazany przepis <<uznaje za czyn podlegający karze pieniężnej zachowanie przedsiębiorstwa energetycznego polegające na nieprzestrzeganiu przez koncesjonariusza obowiązków wynikających z koncesji. Słowo „wynikać” oznacza zaś, że coś wypływa jako wniosek (konkluzja) z czegoś innego. Skoro zatem podstawę do nałożenia kary pieniężnej z art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego stanowi nieprzestrzeganie tylko takich obowiązków, które wynikają z koncesji, to decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków. Nie można natomiast traktować jako wynikającego z koncesji - obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa, określający dany obowiązek w sposób umożliwiający jego bezpośrednią realizację bez potrzeby dodatkowej konkretyzacji. Obowiązek taki nie wypływa bowiem z samej koncesji, lecz z przepisu ustawy lub aktu wykonawczego, odnoszącego się do działalności koncesjonowanej. Obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań.>>

Prezes URE wskazał, że decyzją z 15 września 2004 r. udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi, określając w jej punkcie 2, warunki prowadzenia działalności koncesjonowanej. Jednym z warunków szczególnych jest warunek 2.2.2., stanowiący, iż „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami”.

W świetle powołanego wyżej wyroku Sądu Najwyższego, nie można uznać, że w niniejszej sprawie, wprowadzenie do obrotu poprzez stację paliw, gazu propan-butan, o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra (...)/z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)), było naruszeniem obowiązku wynikającego z koncesji, które stanowić może podstawę do nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 pe.

Zakaz, który naruszył powód, w okresie relewantnym dla niniejszej sprawy, miał źródło w Ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz rozporządzeniu Ministra (...) z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)). Art. 3 ust. 1 wskazanej ustawy stanowił m.in., że paliwa transportowane, magazynowane i wprowadzane do obrotu powinny spełniać wymagania jakościowe, określone dla danego paliwa. Zgodnie z jej art. 31 ust. 1, kto wytwarzał, transportował, magazynował lub wprowadzał do obrotu

paliwa ciekłe, biopaliwa ciekłe, gaz skroplony (...), sprężony gaz ziemny (...) lub lekki olej opałowy niespełniające wymagań jakościowych określonych w ustawie, podlegał grzywnie od 50.000 zł do 500.000 zł lub karze pozbawienia wolności do lat 3. Wskazane rozporządzenie określało z kolei wymagania jakościowe dla gazu skroplonego (...).

Hipotetyczne nieistnienie warunku 2.2.2. przedmiotowej koncesji nie uniemożliwiłoby postawienia powodowi zasadnego zarzutu, że jego działanie, za które Prezes URE nałożył na niego karę, stanowiło naruszenie wskazanej normy ustawowej. W przedmiotowym zakresie warunek 2.2.2. koncesji nie konkretyzuje więc obowiązku spoczywającego na powodzie i nie wpływa w żaden sposób na jego treść. Uznać należy zatem, że w niniejszej sprawie nie było podstaw do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 pc, co przesądza o konieczności zmiany zaskarżonego wyroku w całości i uchylenia decyzji Prezesa URE z dnia 29 maja 2014 r., (...). Zbędne jest w związku z tym ustalanie, czy zasadne są zarzuty wskazane w apelacji.

Ze wskazanych wyżej względów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten sposób, że w oparciu o art. art. 479⁵³ § 2 k.p.c. uchylił decyzję Prezesa URE z dnia 29 maja 2014 r., a w punkcie drugim w ten sposób, że na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 18 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Prezesa URE na rzecz M. S. kwotę 460 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r.